

Диспозиція (лат. Бізршію - розпорядження) - це частина норми, в якійзначаються права або обов'язки суб'єктів.

Санкція (лат. - непорушна постанова) - частина правової норми, в якій закріплені заходи державного примусу, у разі невиконання обов'язків, якщо вимоги диспозиції не дотримуються.

Отже, необхідно пам'ятати про те, що стрімкий розвиток суспільних відносин, вимагає оперативного прийняття нормативно - правових актів, внаслідок чого нерідко з'являються суперечливі норми. Поряд з цим, в умовах правової держави слід стимулювати шляхи добровільного виконання правових норм, які ґрунтуються на внутрішньому переконанні особи у справедливості, корисності, доцільності і необхідності цих правил. Суб'єкт правовідносин має сприймає норми як авторитетні, легітимні вимоги, а забезпеченість правових норм засобами легалізованого державного примусу як фактор обов'язковості їх реалізації має поступово набувати другорядного значення.

ПРОГАЛИНИ В ПРАВІ ТА ШЛЯХИ ЇХ УСУНЕННЯ

Піжевська А.В., студент ННІПН НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННІПН НАВС Пустовіт Ж.М

Прогалини в праві є одним із негативних правових явищ, що їх існування є об'єктивною неминучістю та, що вони притаманні будь-якій системі законодавства; прогалини є взаємопов'язаними та існують в комплексі: принципи права, політика законодавця, професійна і звичайна правосвідомість, судова практика.

Прогалини у праві виникають, як правило, там, де є суперечливість норм однакової сили, коли одна з них «знищує» іншу.

Вони повинні усуватися в процесі правотворчості шляхом внесення змін і доповнень до законів, видання нових, дресоналіїнихюридичних актів.

Прогалини в праві не можна ототожнювати з «помилкою в праві» як результат невірної оцінки об'єктивних умов і вияву не тієї законодавчої волі, котру слід було б втілити в нормативно -правовому акті. «Помилка в праві» можлива у випадках, коли правотворчий орган:

1) помилково вважає якісь відносини такими, що не підлягають правовому регулюванню; 2)помилково покладається на конкретизацію права в ході його застосування; 3) помилково передає питання на розсуд того, хто застосує право; видає норму, яка не потрібна; помилково вирішує питання в установленій нормі.

Існують дійсні і уявні прогалини в праві. «Дійсні» прогалини існують тоді, коли певне питання повинно розв'язуватися юридичними засобами, але правом таке розв'язання не передбачено.

Усунення прогалин у праві на мій погляд, ближче до практичної діяльності. Але за будь-яких обставин, практичні рекомендації вимагають скільки-небудь розвиненої методологічної бази.

Алексєєв С.С. цілком справедливо відзначає, що «заповнення прогалин у праві - специфічна форма (метод) застосування діючого права. за якого юридична справа вирішується відповідно до волі

Прогалини в праві - недосконалість права, відсутність реального змісту, який повинен бути його необхідним компонентом. Деякі бачать в праві і навмисні прогалини, що означає - що законодавець свідомо залишив питання, що знаходиться в полі його зору, відкритим, віддав його на розсуд практики. Необхідна теоретична розробка підстав того, які питання законодавець може залишити без уваги.

Основними причинами виникнення прогалин в праві вважають:

1) невміння законодавця відобразити в нормативних актах усе різноманіття життєвих ситуацій, які вимагають правового регулювання (первісна прогалинність);

2) невміння законодавця передбачити появу нових життєвих ситуацій у результаті постійного розвитку суспільних відносин, здійснити щодо них певні законодавчі дії (подальша прогалинність);

3) технічні помилки законодавця, допущені при розробці законів і у використанні прийомів юридичної техніки.

Усунення недосконалості, недоліків системи права, що діє, припускає попереднє всебічне вивчення і узагальнення їх, а отже, повне виявлення наявних погіршностей. Оскільки встановлення прогалин пов'язане з аналізом правового матеріалу і здійснюється вже в ході правотворчої і правозастосовної діяльності так чи інакше знаходять своє застосування у всіх методах вивчення правових проблем. Є декілька методів встановлення права: формально - юридичний, конкретно-соціологічний методи і метод індивідуально-психологічного дослідження.

ПРАВО В СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНИХ

НОРМ Панченко Б.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Третьякова Т.А.

Однією із важливих проблем загальнотеоретичного спрямування є з'ясування сутності соціальних норм. Питання, пов'язані з сутністю, ознаками та видами соціальних норм не належать до числа обійдених увагою юридичною наукою. Проте, переважна більшість наукових досліджень, присвячених цій проблемі, припадає на період до проголошення нашою державою незалежності, хоча чимало теоретичних положень, сформульованих у той час, не втратили свого значення й понині.

Норми права, які діють у людському суспільстві, умовно розбивають на наступні групи: природні норми - існують у вигляді сформованих знань про нормальний, природний стан об'єкта, що визначається його природою; технічні норми - вироблені на основі знання природних норм правила поведінки та роботи з технічними і природними об'єктами; соціальні норми (правові, релігійні, корпоративні, політичні тощо) - правила поведінки, що базуються на природних нормах або створюються у зв'язку з їх дією; повторювані та стійкі суспільні зв'язки, що виникають у процесі діяльності людей з обміну матеріальними і духовними благами і виражають потребу соціальної системи у саморегуляції.

Вступаючи в суспільні відносини, люди (як фізично, так і